

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Н. Ст. Метанов

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Женя Димитрова Въззивно търговско дело № 20221001000401 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК. Образувано е по въззивна жалба вх. № 277779/29.03.2022 година от „Булгериан хоумс“ ООД, ЕИК 147014723, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Бяла акация“ № 18, вх. „А“, партер, срещу решение № 260192/11.03.2022 година, постановено по т.д. № 534 по описа за 2021 година на Софийски градски съд, ТО, VI-4 състав, с което е признато за установено, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че в полза на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Околовръстен път“ № 260, съществува срещу „Булгериан хоумс“ ООД вземане по чл. 430, ал. 1 ТЗ в размер на 38 000 ЕВРО, частично от 82 000 ЕВРО — главница по договор за банков кредит, продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г., за което е издадена на 19.02.2019 г. заповед по чл. 417 ГПК по ч.гр. д. № 72495/2018 г. на СРС, 29 с-в, ведно със законната лихва от 13.11.2018 г. до окончателното плащане и е отхвърлено предявеното възражение за прихващане с вземане по чл. 55, ал. 1, предл.1-во ЗЗД за сумата от 80 139,75 ЕВРО - платени без основание суми през периода 21.11.2007 г. — 25.09.2017 г., от които 40 069,91 ЕВРО - платена възнаградителна лихва по т. 3.1 от договор за банков кредит,

продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г., а сумата от 40 069,84 ЕВРО е надплатена възнаградителна лихва по договора и е осъдено да заплати съдебни разноски от 3460,22 лв. - по заповедното производство, и в размер на 2573,79 лв. — по исковото производство.

Твърди се във въззивната жалба, че решението е неправилно, тъй като съдът не е уважил възражението за прихващане с недължимо платени лихви и не е намалил размера на главницата. В мотивите си, съдът приема, че размерът на посочения в договора БЛП е бил 9% към датата на сключване на договора, тъй като този размер е изрично посочен в договора. Твърди, че БЛПМФ никога не е надлежно приеман от легитимен орган на банката. Отделно не е налице и последващо потвърждение, а договорът за кредит не е подписван от законните представители на ищеца.

На второ място дори и да се приеме, че БЛПМФ съществува, то не са настъпили промени в обективните условия, които да обосновават увеличаването на размера. Още в отговора на исковата молба е заявено, че не са налице основания за изменение на БЛПМФ, като за да настъпи такова изменение е било необходимо банката предварително, ясно и по достъпен начин, да е публикувала методология, с която да се посочат факторите, които влияят върху този лихвен процент и тяхното съотношение. Моли съда да постанови решение, с което отмени решението на първоинстанционния съд и вместо него постанови друго, с което отхвърли предявения иск.

Въззиваемата страна „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е депозирала писмен отговор, с който моли да се потвърди решението на първоинстанционния съд. Твърди, че възражението за прихващане за сумите преди 2013 година е погасено по давност, а тъй като ответникът не е заплащал лихви за периода 2011 година - 2017 година, то прихващане може и следва да се извърши само за сумите след 2017 година, като размерът на същите е 9871,66 евро. Оспорването за нелегитимност на органа, който е одобрил лихвения процент е направено несвоевременно. Неоснователно е оплакването и поради факта, че лицето е търговец. За периода ответникът не е направил искане за преразглеждане на кредита, като в договора е посочено как се определя лихвения процент и е посочено, че лихвата е плаваща, като за формирането и движението може да се информира от сайта на банката. Защитата по ЗЗП спрямо физическите лица за потребителските им нужди е

именно поради законовата презумпция, че знанието им за стопанския оборот и икономическата обстановка на местно и световно ниво са по-малки, докато сделката е с търговец и той следва да се грижи за собствените си работи.

Съдът по предмета на спора съобрази следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК.

В исковата си молба „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД твърди, че по силата на договор за банков кредит продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г. е предоставил на ответника „Булгериан Хоумс“ ЕООД сума в размер на 82 000 ЕВРО, като кредитът е предназначен за посрещане краткосрочни оборотни нужди, а крайният срок за ползване и погасяване на кредита е 120 /сто и двадесет/ месеца, считано от откриване на заемната сметка, като същата е открита на 24.10.2007 година по разплащателната сметка на дружеството. С предоставянето на кредита банката е изпълнила задължението си, а за кредитополучателя е възникнало задължението да погасява главница и лихва по договора, като лихвата включва действащият базов лихвен процент – малки фирми за евро, обявен от банката и намален с 0,5 пункта, като при просрочие на дължимите погасителни вноски по кредита, както и при предсрочна изискуемост дължимата договорна лихва се увеличава автоматично с наказателна надбавка в размер на 10 пункта. Кредитополучателят заплаща на банката комисионна за ангажимент в размер на 1% върху неусвоената част от предоставения кредит. Тъй като заемната сметка е открита на 24.10.2007 година, крайният срок за погасяване на задълженията по договора е 25.10.2017 г.

Общият размер на непогасеното задължение е 82 000 евро, главница, 1240, 43 евро – договорна лихва за редовен кредит, 46,47 евро – договорна лихва за просрочен кредит, 25,23 –такси и 620,15 лева – нотариални разноски. Поради неизпълнение на договорните задължения на ответника, е издадена заповед по чл. 417 ГПК по ч.гр. д. № 72495/2018 г. на СРС, 29 с-в за сумата от в размер на 38 000 ЕВРО, частично от 82 000 ЕВРО — главница по договор за банков кредит, продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г., за което е издадена на 19.02.2019 г. заповед по чл. 417 ГПК по ч.гр. д. № 72495/2018 г. на СРС, 29 с-в, ведно със законната лихва от 13.11.2018 г. до окончателното плащане, както и разноски в размер на 3460,22 лева, като срещу заповедта е подадено възражение по чл. 414 ГПК, което

обуславя правният интерес от предявяването на иска. Моли съда да постанови решение, с което признае за установено вземането, както и присъди направените по делото съдебно-деловодни разноски. В о.с.з. поддържа иска.

Ответникът „Булгериан Хоумс“ ЕООД е подал писмен отговор, с който оспорва иска с възражението, че исковата молба е нередовна, защото се твърди, че дългът възлиза на 82 000 ЕВРО, а искът е предявен за сумата от 38 000 ЕВРО. Освен това по друго дело ищецът претендира сумата от 44 000 ЕВРО по запис на заповед, издаден като обезпечение по процесното правоотношение по договора за кредит. Оспорва се ответникът да дължи процесната сума, защото ищецът неправомерно и незаконосъобразно е „надписвал“ задълженията, като по този начин е завишил многократно сумата, която следва да бъде заплатена по кредита. Годишната лихва е 8,5% , а ищецът неправомерно е усвоявал лихви в размер над 20 000 евро, без те да са дължими. Оспорва валидността на клаузата на чл.3, ал.1 и ал.3, чл.4 и чл.20 от договора за кредит, като твърди, че същите са нищожни и противоречат на добрите нрави. Базовият лихвен процент –малки фирми е определян произволно и без никаква методология, която да е общодостъпна и да съдържа подробно, точно, ясно и изчерпателно изброяване на всички компоненти, които се отразяват на този базов лихвен процент. Ищецът неправомерно е начислявал лихви, които не се дължат, поради което не е погасявал главницата от кредита, което следва да освободи длъжника от неговата забава. Възможността за едностранно увеличение на размера на лихвата е в противоречие с добрите нрави. Налице е и злоупотреба по чл. 289 ТЗ. Прави възражение за прихващане със сумите, послужили за погасяване на лихвите, които суми следва да послужат за прихващане на дълга за главница.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявения иск като частичен. Оспорва се възражението за нищожност на договорни клаузи, защото методологията на банката за промяна на лихвата е била ясна и достъпна. Оспорва се възражението по чл. 95 ЗЗД, защото кредитът не се е трансформирал от револвиращ в такъв за погасителни вноски. Прави възражение по вземането на ответника, предявено с възражение за погасителна давност.

Ответникът е подал допълнителен отговор, с който поддържа оспорванията и възраженията срещу предявения иск с довода, че записът на

заповед, по който е предявен иск по друго дело, е свързан с процесния договор за кредит и не е ясно дали претендираната по настоящето дело сума от 38 000 ЕВРО не е част от претендираната по записа на заповед сума от 44 000 ЕВРО, поради което следва да се прецени дали не е приложима нормата на чл. 126 ГПК. Оспорва данните за движението на базовия лихвен процент и факторите за промяна да са публикувани на електронния сайт на банката.

Съдът, след съвкупна преценка на представените по делото доказателства приема за установено следното от фактическа страна:

Липсва спор между страните, а и се установява от приложеното гр. дело № 72495/2018 г. на СРС, 29 с-в, че по постъпило на 13.11.2018 година заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист в полза на „Юробанк България“ АД, като в законоустановения срок е постъпило възражение по чл.414 ГПК от длъжника.

Липсва спор между страните, а и се установява от представения договор за банков кредит продукт „бизнес револвираща линия – плюс“ № BL7695 от 16.08.2007 г., че между тях е възникнало облигационно правоотношение, по силата, на което ищецът е поел задължението да предостави на ответника кредит в размер на сумата от 82 000 ЕВРО, а ответникът е поел насрещното задължение да върне сумата и да плати лихви, съгласно изрично уговорени условия и размер.

От заключението на вещото лице по назначената ССЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че банката е предоставила на длъжника сумата от 114 000 евро, което е общ размер на многократно усвоената сума в рамките на кредитния лимит. Погасената сума по главница е в размер на 32 000 евро. Кредитът е редовно обслужван до 24.09.2017 година, като първото просрочие е в размер на 83312,13 евро. При сключване на договора за кредит е била уговорена възнаградителна лихва от 8,5 %, чийто размер е бил променян през периода 24.10.2007 г. – 23.06.2011 г., което е довело до оскъпяване на кредита със сумата от 14252,60 евро, която е платена в повече, ако се приеме, че не следва да се променя лихвения процент, в който случай дължимата лихва възлиза на 67 127,36 евро, а е платена сума от 81 379,96 евро.

Към 24.10.2017 г. неизпълненото задължение на ответника за главница

възлиза на 82 000 евро, за договорна лихва – на 1240,43 евро, 46,47 евро – лихва за просрочие, 25,23 евро – такси, 620,12 лв. – нот. такси. Вещото лице е констатирало, че по процесния договор ищецът е предоставил на ответника сума в размер на 114 000 евро, както и че ответникът е погасил дълг за главница в размер на 32 000 евро. За периода 21.11.2007 г. – 25.09.2017 г. начислената договорна лихва възлиза на 81 380,18 евро, а е платена сума в размер на 80 139,75 ЕВРО, а за периода 24.10.2017 г. – 11.11.2018 г. лихвата за просрочие възлиза на 17 565,05 ЕВРО; начислени са такси от 3173,39 евро и са платени такси от 2879,42 евро. В отговора на задача № 8 вещото лице е посочило, че лихвата по всеки кредит се определя като сбор от БЛП /определен съгласно методологията/ плюс договорна надбавка, като сборът от тези два компонента дава годишния лихвен процент по кредита. Методологията е публикувана в сайта на банката през 2010 година и е била действаща за целия период на прилагане на БЛП и не е била променяна, като съгласно действащата методология БЛП се определя като сбор от трансферна цена на ресурса и буферна надбавка. Трансферната цена на ресурса представлява цената на ресурса /в процентно изражение/, на която банката оценя, че би могла да привлече ресурс от депозитори и външни финансираня, при равни други условия и се влияе от пазарните /бенчмаркови/лихвени мерители-Софибор, Юрибор, Либор, в зависимост от валутата на кредита, като при кредити в евро се следи 3-месечния Юрибор защото това е средно-претеглената срочност /дюрация/ на ресурсната база на банката, привлечен от физически лица и некредитни институции на местния пазар. Рисковата премия, приложима за банката при привличане на финансов ресурс представлява минимално изискуемата премия /над възвръщаемостта от инвестиция в безрисков актив/, която кредиторите търсят, за да бъдат компенсирани за риска, който поемат. Факторите, които влияят върху рисковата премия са оценката за кредитоспособността на финансовата система, както и ликвидността и достъпът до финансиране като цяло на финансовите пазари. Директните нелихвени разходи на банката по привличания минимален ресурс. Що се отнася до буферната надбавка тя изразява оценката под формата на лихвена премия на нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти освен това абсорбира временните пазарни сътресения в лихвените нива в размер до 0,5% годишна база. КУАП /комитетът по управление на активите и пасивите/ е органът на банката,

отговорен за първоначалното определяне и следващи промени в размера на БЛП, като съгласно приложените таблици е видно, че има промени в бенчмарковите лихви и CDS, нарастват просрочените кредити, поради което е нараствала оценката под формата на лихвена премия на нивото на риска. Относно намаляването на лихвения процент през 2012 година тогава започва плавно намаляване на бенчмарковите лихвени проценти в Еврозоната. В посока увеличение на базовия лихвен процент на банката за процесния период влияят извършените плащания за ФГВБ и ФПБ, които се увеличават през периода 2007-2017 година. Тези вноски са законово установени и са обективни по отношение на банката. Решенията на АЛКО за промяна на БЛП се взимат в съответствие с методологията на банката.

От извлечение от протокол № 57 на Комитета по управление на активите и пасивите на ищеца от 22.07.2005 г., се установява взето Решение, с което е въведен Базов лихвен процент и механизъм за неговото определяне, като е представена и Методология на ищеца за определяне на базисни лихвени проценти.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ.

Предявеният установителен иск е процесуално допустим - исковата молба е предявена в рамките на преклузивния срок по чл.415, ал.1 ГПК вр. с чл.422 ГПК, от лице-заявител по заповедното производство, от където произтича и правния му интерес от установяване съществуването на претендираното от него парично вземане спрямо длъжника по заповедното производство.

По предявения положителен установителен иск с правно основание чл.422 от ГПК, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на изискуемо вземане по договор за банков кредит в претендираните размери, възникнало на предявеното основание, а длъжникът - да изчерпи и докаже възраженията си срещу вземането.

Установява се по безспорен начин наличието на облигационно правоотношение по договор за банков кредит, по силата, на който банката е предоставила на „Булгериън хоумс“ ЕООД–кредитополучател сумата,

договорена в договора за кредит, като сумата е изцяло усвоена, поради което за кредитополучателят е възникнало задължението да заплаща на банката кредитодател заетата сума, съобразно уговореното.

Предмет на заповедното производство, а оттам и на иска по чл.422 ГПК е сумата от 38 000 евро, представляваща част от дължимата главница.

Към подаване на заявлението за издаване на заповед по чл. 417 ГПК на 13.11.2018 г. е настъпил уговореният краен срок за погасяване на задълженията по процесния договор – 120 месеца от 24.10.2007 г., т.е. 24.10.2017 г. От заключението на ССЕ се установява, че към тази дата е налице дължимост на сумата от 82 000 ЕВРО, неизпълнено от ответника задължение за погасяване на главница.

В тежест на длъжника е да установи погасяването на това задължение, като до приключване на устните състезания липсват доказателства, както и твърдения за погасяване на задължението, чрез плащане, а ответникът е направил възражение за прихващане на сумата по главницата със сумата, която е „надплатил“ за договорна лихва вследствие неправомерното според него увеличение на лихвения процент.

В т. 11 от ТР № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС е прието, че в производството по иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК за длъжника, в качеството му на ответник по установителния иск, е допустимо да въведе правопогасяващо възражение за прихващане на вземането по заповедта.

Безспорно се установява, че за периода от датата на подписване на договора до датата на изтичането му лихвения процент по договора се е променял, като това увеличение е довело до увеличаване на заплатената лихва със сумата от 14252,60 евро, съгласно заключението на вещото лице. При извод, че увеличението на лихвения процент е неправомерно извършено банката е следвало да погаси главница в този размер, т.е. спорно по делото е единствено дали сумата от 14252,60 евро, главница е дължима, като този извод е пряка последица от правния извод дали увеличението на лихвения процент е извършено правомерно от банката, както и дали клаузите, даващи на банката това право по договора са нищожни.

С постановени по реда на чл.290 ГПК решения, ВКС на РБългария е приел, че е допустима уговорката в договор за кредит, предвиждаща

възможност за увеличаване на първоначално уговорената лихва, само ако тя отговаря на следните кумулативни условия: обстоятелствата, при чието настъпване може да се измени лихвата, трябва да са изрично уговорени в договора или в ОУ; тези обстоятелства следва да са обективни, т.е. да не зависят от волята на кредитора; методиката за промяна на лихвата да е подробно и ясно описана в договора или ОУ- чл.144, ал. 4 ЗЗП, т.е. да е ясен начина на формиране на лихвата; при настъпването на тези обстоятелства да е възможно както повишаване, така и понижаване на първоначално уговорената лихва, като ако е предвидена възможност само за повишаване, това води до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по договора.

Приложимостта на тези разрешения обаче е предоставена само на лицата, които попадат под приложното поле на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, доколкото отговарят на дефиницията за "потребител" по смисъла на § 13, т.1 от ДР на ЗЗП. Съгласно чл.143 ЗЗП, неравноправна е всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, при определените примерно изброени от законодателя хипотези в т.1-19 на тази разпоредба. На основание чл.146, ал.1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално, като съгласно чл.146, ал.1 ЗЗД не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, като тежестта за доказване, че дадена клауза е индивидуално уговорена е на банката – чл.146, ал.4 ЗЗП.

Горното разрешение е неприложимо в процесния случай, тъй като страната по договора за кредит е търговец, а кредитът е предоставен за търговската му дейност.

Уреждането на правилата за нищожност в търговското право сочат ясен стремеж да се съхранят възникналите правни отношения, макар и с цената на ограничаване на приложното поле на нищожността на сделките и нейните последици, включително и на противоречащите на закона и на добрите нрави сделки. По-голямата свобода на договаряне и идеята за съхраняване на търговските отношения водят до по-тясно приложно поле на

основанията за нищожност, включително тези по чл.26, ал.1 ЗЗД.Така например чл.293, ал.3 ТЗ не допуска страна да се позовава на нищожност поради неспазена форма на предпоставките, уредени в тази хипотеза. Чл.297 ТЗ не допуска унищожаване поради крайна нужда. Чл.301 ТЗ въвежда презумпция за потвърждаване на действията на представител на търговец без представителна власт, ако последният не се противопостави веднага след узнаването. Предвид тези разрешения направеното възражение, че методиката не е приета от компетентен орган не може да доведе до нищожност на сключения договор, тъй като се установи, че същата е приета от Комитет за управление на активите и пасивите, който, съгласно вътрешната организация на банката е органът, на който е предоставено вземането на това решение, като съдът намира, че приложение следва да намери разпоредбата на чл.293, ал.3 ТЗ, както и правилата на чл.301 ТЗ, касаещи възражението, че договорът не е подписан от лица, които представляват банката.

Противоречието с добрите нрави представлява основание за нищожност, закрепено наред с повелителните норми, за да се подчертае неразривната връзка на морала с правото, като добрите нрави са субсидиарен източник на гражданското право, от който се извличат правила за поведение тогава когато законът препраща към тях.

По своята същност добрите нрави са правила за поведение, които наред в хармония с правните норми регулират обществените отношения. Общественият морал е първопричината за съществуването на добрите нрави, като те са негова проекция и представляват модели за поведение, които са съобразени с морала. Добрите нрави имат неформален характер и са неписани правила за поведение, които всички или почти всички гражданскоправни субекти споделят, като са свързани с основните човешки права и свободи, основополагащите принципи на пазарната икономика и гражданското общество, общочовешките ценности и се приемат за правилни и етични от преобладаващото мнозинство правни субекти.

В сферата на сделките, които уреждат търговски отношения нарушаването на добрите нрави има тясно приложение и следва да се прилага само когато се засягат основните принципи на пазарното стопанство, уредени в Конституцията и свободата на участие в стопанския живот, при равни възможности, каквито в посочения случай не са нарушени, тъй като страните

не са предвидили, че изменението на лихвения процент е само в посока неговото увеличаване.

В клаузата на т. 3.3 страните са се съгласили, че промените в БЛПМФ стават задължителни за страните, т.е. при промяна на БЛПМФ автоматично се променя и размерът на възнаградителната лихва.

При плаваща лихва по банков кредит с кредитополучател – търговец, при който страните са постигнали съгласие, че промяната на лихвения процент се определя от банката и не са предварително определени компонентите и методиката промяната се определя от банката по силата на постигнатото между страните споразумение. С оглед на очертаната грижа на добър търговец, която следва да е в обем по-голяма от тази на потребителя, страната може да разбере обхвата на поетото задължение, поради което това не противоречи на добрите нрави. /в този смисъл Решение № 135 от 19.11.2020 г. по т.д. № 1066/2019 г., ТК., II т.о. на ВКС/.

От страна на ответника е наведен довод, че е налице злоупотреба от банката при упражняване на правото да увеличи размера на възнаградителната лихва, но по делото не се установи такава злоупотреба. От заключението на ССЕ се установява, че през периода на действие на договора за банков кредит банката е увеличила размера на лихвения процент, но към момента на увеличаване на размера са налице настъпили обективни фактори, като при всички случаи решенията са вземани съобразно изготвената методика.

При тези факти съдът намира, че възражението за нищожност е неоснователно, което води до неоснователност на направеното възражение за прихващане.

Ответникът е възразил, че е налице друго дело срещу лице по издаден запис на заповед, което не може да обуслови извод за неоснователност на предявения иск, тъй като не е налице идентичност между страните и предмета на делото, а погасяването на задължението следва да се преценява в изпълнителното производство.

Искът следва да бъде уважен, като се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението -13.01.2018 година до окончателното изплащане на задължението, както и се присъдят направените по делото разноски за заповедното и исково производство.

Съгласно даденото разрешение по ТР 2/2020 година на ОСГТК на ВКС, съдът не дължи отразяване в диспозитива на съдебното решение отхвърлянето на възражението за прихващане, тъй като същото, съгласно мотивите към тълкувателното решение е защитно средство, поради което постановеното решение, в тази му част следва да бъде обезсилено.

В останалата част поради съвпадане на правните изводи на двете инстанции решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

Не са представени доказателства за заплатени разноси, поради което такива не се присъждат.

По изложените съображения Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260192 от 11.03.2022г. по т. д. № 534/2021г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-4 състав, В ЧАСТТА, с която е отхвърлено предявеното от „Булгериан хоумс“ ООД възражение за прихващане с вземане по чл. 55, ал. 1, предл.1-во ЗЗД за сумата от 80 139,75 ЕВРО - платени без основание суми през периода 21.11.2007 г. — 25.09.2017 г., от които 40 069,91 ЕВРО - платена възнаградителна лихва по т. 3.1 от договор за банков кредит, продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г., а сумата от 40 069,84 ЕВРО е надплатена възнаградителна лихва по договора.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260192 от 11.03.2022г. по т. д. № 534/2021г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-4 състав, В ЧАСТТА, с която е признато за установено, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че в полза на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Околовръстен път“ № 260, съществува срещу „Булгериан хоумс“ ООД вземане по чл. 430, ал. 1 ТЗ в размер на 38 000 ЕВРО, частично от 82 000 ЕВРО — главница по договор за банков кредит, продукт „бизнес револвираща линия - плюс“ № BL7695/16.08.2007 г., за което е издадена на 19.02.2019 г. заповед по чл. 417 ГПК по ч.гр. д. № 72495/2018 г. на СРС, 29 с-в, ведно със законната лихва от 13.11.2018 г. до окончателното и е осъдено да заплати съдебни разноси от 3460,22 лв. - по заповедното

производство, и в размер на 2573,79 лв. — по исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от получаване на съобщението до страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____